

ἀγριομανητό τό, (ΙΙ) Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀγριου-
μαθ'τό Θράκ. (ΑΙν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. μάνητα κατὰ
τὰ εἰς -ητό λήγοντα ρηματικά οὐσ., οἷον βοητό, ξεφω-
νητό κττ.

Μέγας θόρυβος, μεγάλη ταραχή ἐνθ' ἄν.: Μέσα'ς ἐκεῖνο
τ' ἀγριομανητό ἔφτασε Σαρεκκλ.

ἀγριομάντακο τό, ἀμάρτ. ἀγρομάντακον Πόντ.
(Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. μαντάκι.

Εἶδος χόρτου.

ἀγριομανταρούδι τό, Παξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ ἀγνώστου β' συνθετ.

1) Βότανον τῶν ἀγρῶν ἐπιτιθέμενον ἐπὶ πληγῶν πρὸς
ἐπούλωσιν. 2) Μέλαν ἔκφυμα τοῦ σώματος νοσῶδες.

ἀγριομαντηλίδα ἡ, Σίφν. —ΘΧελδράιχ 49 ἀγριο-
μαδηλίδα Θήρ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. μαντηλίδα.

Εἶδη ἀγρίων χρυσανθέμων τῆς τάξεως τῶν συνθέτων
(compositae) 1) Χρυσάνθεμον τὸ στεφανωματικόν
(chrysanthemum coronarium), τὸ βουφθαλμον ἢ κάχλα
τοῦ Διοσκορ. (3,146) μὲ φύλλα μαραθροειδῆ ὡς ὁ νάρθηξ
Θήρ. Κρήτ. Σίφν. —ΘΧελδράιχ 49. 2) Χρυσάνθεμον τὸ
σιτόφιλον (chrysanthemum segetum), ζιζάνιον, τὸ τοῦ
Διοσκορ. (4,58) χρυσάνθεμον ἢ χαλκάς ἢ χαλκάνθεμον
ΘΧελδράιχ 49. Συνών. κουκουβάγια, νερομαντη-
λίδα. [**]

ἀγριομανῶ Ἡπ. —ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,263 (ἔκδ.
Μαρασλή) ἀγριουμανῶ Θράκ. (ΑΙν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγρία καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-μανῶ, δι' ἣν πβ. ἀγκουσομανῶ, θρασομανῶ καὶ τὰ
ἀρχ. ὑλομανῶ, φυλλομανῶ.

Ὑλομανῶ, ἔχω ὀργῶσαν βλάστησιν, ἐπὶ φυτῶν καὶ
δένδρων (τὸ ρ. ἐλέγετο τὸ πρῶτον ἐπὶ τῆς γῆς καὶ εἶτα
κατ' ἐπέκτ. καὶ ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ φυτῶν).

ἀγριομάμπουρος ὁ, ἀμάρτ. ἀρκομάπ-πουρος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. μάμπουρος.
Διὰ τὸν τύπ. ἀρκομάπ-πουρος πβ. ἄρκος παρὰ τὸ
ἄγριος.

Κῶνος τῆς ἀγρίας πεύκης: Σύναξε ἡ-λίους ἀρκομάπ-
πουρους γιὰ ἄψιμον (ἡ-λίους = ὀλίγους).

ἀγριομαραθῆ ἡ, Κύθν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. μαραθῆ.

Ἀγριομάραθο, ὁ ἰδ.

[**]

ἀγριομάραθο τό, Κέρκ. Κεφαλλ. Κύθν. Πελοπν.
(Δημητσάν.) ἀγριομαράθο Κρήτ. ἀγριομαράθου Στε-
ρελλ. (Φωκ.) ἀρκομάραθο Κύπρ. ἀγριομάλαθο ἄγν. τόπ.
—Λεξ. Περίδ. Βυζ. ἀγριομάραθος ὁ, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. μάραθο.

Ἀγριόχορτα τῆς τάξεως τῶν σκιαδανθῶν (umbelli-
ferae), ὅμοια, συγγεόμενα πρὸς ἀλλήλα 1) Τοῦ γένους
τοῦ νάρθηκος (ferula) νάρθηξ ἢ ναρθηκία (ferula feru-
lago), πιθανῶς ἢ τοῦ Θεοφρ. (6,2,7) ναρθηκία καὶ νάρθηξ

ὁ κοινός (ferula communis) Κύθν. Κύπρ. κ.ά. 2) Τοῦ
γένους τοῦ ἀνήθου (anethum), ἀνήθον τὸ ἄγριον (ane-
thum segetum) Κέρκ. Πελοπν. (Δημητσάν.) Συνών.
ἀγριάνηθο. 3) Τοῦ γένους τοῦ μαράθου (foenicu-
lum) μάραθον τὸ κοινόν (foeniculum vulgare) Κεφαλλ.
Συνών. μάραθο. 4) Ἀθαμάντιος ἢ Μακεδονική (atha-
manta Macedonica) Στερελλ. (Φωκ.) 5) Τοῦ γένους
τοῦ ἄμμεως (ammi) ἄμμι τὸ γλυφίδιον (ammi visgana)
ἔχον σκιαδία ἀρωματικά χρήσιμα ὡς ὀδοντογλυφίδες «καὶ
ὀριγανίζον τῇ γεύσει» Διοσκορ. (3,63) Πελοπν. (Λακων.)
—Λεξ. Περίδ. Βυζ.

Ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀρκομάραθα τοπων. Κύπρ. [**]

ἀγριομαρουλῆ ἡ, ἄγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. μαρουλῆ.

Τὸ φυτὸν ἀγριομαρούλι, ὁ ἰδ.

ἀγριομαρούλι τό, Πελοπν. (Λακων.) —Λεξ. Βερ. 149
ἀγριομαρούλι Λήμν. ἀγριομαρούλο Ἴων. (Κρήν.) Κεφαλλ.
Λέρ. Πάρ. Πελοπν. (Οἶν. κ.ά.) —Λεξ. Κομ. ἀγριομά-
ρουλον Θεσσ. ἀγριομαρούλον Λήμν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. μαρούλι. Ἡ λ.
καὶ παρὰ Σομ.

Διάφορα ἀγριόχορτα τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (com-
positae) 1) Τοῦ γένους τοῦ θριδάκος (lactuca) τῆς
ἀγρίας θριδάκος τοῦ Διοσκορ. (2,165) α) Θριδάξ ὁ
λίγνυος (lactuca viminae) Θεσσ. Πάρ. Συνών. μαρούλι.

β) Θριδάξ σκαριόλα (lactuca scariola) Λήμν. 2)
Τοῦ γένους τοῦ ταράξακου (taraxacum) α) Ταράξακον
τὸ Χαουσκήνχειον (taraxacum Haussknechtii). β)
Ταράξακον τὸ φαρμακευτικόν (taraxacum officinale)
Λέρ. Πελοπν. (Λακων.) Οἶν. κ.ά. Συνών. μαρουλῆ,
πικραλίδα, πικραφάκη. 3) Τοῦ γένους τοῦ λεον-
τόδοντος (leontodon) λεοντόδους ὁ ταράξακόφυλλος
(leontodon taraxacifolius) ἑνιαχ. 4) Τοῦ γένους τῆς
κρηπίδος (crepis) κρηπίς ἢ ὠτιδιόφυλλος (crepis auri-
culaefolia) ἑνιαχ. Συνών. μαρουλίτσα, πικραλίδα.

5) Ἀγριόχορτον τῆς τάξεως τῶν μολυβδαινωδῶν
(plumbaginaceae) μολύβδαινα ἢ Εὐρωπαϊκὴ (plumbago
Europaea), βότανον ἰδίως κτηνιατρικόν κατὰ λειχήνων
Κεφαλλ. Συνών. λειχηνόχορτο, λεπιδόχορτο. [**]

ἀγριομαστίχα ἡ, Ἀμοργ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. μαστίχα.

1) Τὸ φυτὸν ἀγριομαστιχῆς 1, ὁ ἰδ. 2) Ἡ τῆς
ἀγριομαστιχῆς ρητινώδης οὐσία, ἡ τῶν ἀρχ. «ἀκανθική
μαστίχη» (Θεοφρ. Ἱστορ. φυτ. 6,4,9). Συνών. κόλλα,
μαστίχα. [**]

ἀγριομαστιχέα ἡ, ΠΓεννάδ. 467 ἀγριομαστίχῆς
Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. μαστιχῆς.

1) Τὸ ἀγριόχορτον καρλινία ἢ κομμοεφόρος (carlina
gummifera) τῆς δημώδους οἰκογενείας τῶν ἀγκαθίων,
τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae), παράγον τὴν
ρητινώδη οὐσίαν μαστίχην ΠΓεννάδ. ἐνθ' ἄν. Συνών.
ἀγκαθοκολλῆς, ἀγκαθομαστίχα, ἀγριομαστίχα 1,
κολλάγκαθο, μαστιχάγκαθο, μαστιχομάραθο.

2) Τὸ δένδρον τερέβινθος πιστακία (pistacia tere-
binthus) τῆς τάξεως τῶν ἀνακαρδιωδῶν (anacardiaceae)
Θράκ. (Μάδυτ.) [**]

